

діями обвинувачених та підозрюваних;

- зосередження слідства у структурі багатьох правоохоронних органів відповідає національним процесуальним традиціям, вітчизняній практиці. Протягом десятиліть склалася ефективна система підслідності злочинів та спеціалізація досудового слідства, що забезпечує швидке і кваліфіковане розслідування кримінальних справ. Повна відповідність спеціалізації слідчого підрозділу загальному профілю роботи правоохоронного органу, в системі якого він діє, значно підвищує ефективність його роботи;

- з економічної та технічної точок зору відомче слідство має значну перевагу над "єдиним" слідством, оскільки вимагає менше коштів на його утримання.

Таким чином, слідчий апарат повинен залишатися складовою системи органів внутрішніх справ при умові процесуальної та матеріальної самостійності. Необхідно терміново законодавчо визначити статус слідчого. Для вирішення цього завдання за участю фахівців ГСУ МВС розроблено і подано на розгляд Верховній Раді проект Закону "Про працівників органів досудового слідства та їх соціальний захист". Цей проект, зокрема, пропонує законодавчо закріпити недопустимість втручання у діяльність слідчих під час провадження ними досудового слідства. У документі детально зазначено всі права та обов'язки слідчих, що впливають з тих владних повноважень, які необхідні їм для проведення досудового слідства, визначено їх соціальний захист. Слідчі повинні мати достатню кількість службових приміщень, транспортні засоби та інші матеріально-технічні засоби. Якщо ж створювати окреме відомство, то без названих допоміжних засобів та сил все рівно не обійтися. У результаті з'явиться ще одна міліція, але у слідчому комітеті.

Список використаних джерел

1. Коляда П. Найголовніші риси слідчого – об'єктивність та неупередженість // Іменем Закону. – 2003. – -10 червня.
2. Півненко В. Слідчий комітет: судове чи відомче слідство // Право України. – 2000. – № 10. – С. 57-58.
3. Анцелис П. К вопросу о реорганизации следственного аппарата органов внутренних дел // Бюллетень МВД Литовской ССР. – 1989. – № 2. – С. 57-60.

Пуцько О. В. доцент кафедри теорії держави та права НАВС, к.ю.н., доцент

ШЛЯХИ УДОСКОНАЛЕННЯ ДІЯЛЬНОСТІ МІЛІЦІЇ ЩОДО ЗАХИСТУ ПРАВ ЛЮДИНИ В КОНТЕКСТІ ЄВРОІНТЕГРАЦІЇ

Україна як незалежна держава намагається ввійти до міжнародної спільноти, тому дотримання сучасних міжнародних стандартів у забезпеченні прав і свобод людини є найважливішим обов'язком держави. Як член Ради Європи, Україна, відповідно до Паризької Хартії від 21 листопада 1990 року, взяла на себе обов'язки приєднатися до міжнародних стандартів у галузі прав людини, створити внутрішньодержавні гарантії їх здійснення, що ґрунтуються на загальновизнаних міжнародно-правових гарантіях, закріплених у відповідних міжнародно-правових нормах. [1, с. 95-96].

В Україні проводиться правова реформа, яку має бути цілком спрямовано на розвиток прав людини та механізму їх реалізації і захисту, причому, успіх її значною мірою залежатиме від готовності та здатності державних органів, насамперед судових і правоохоронних, сприймати своє призначення як служіння кожній людині, охороняти і захищати її права та свободи, гарантувати її безпеку.

Людський вимір – ось основний вектор конституційно-правового регулювання соціальних процесів. З цього і треба виходити, проводячи відповідні реформи – економічні, соціальні, правові.

Особливість виконавчої влади серед гілок державної влади полягає в тому, що саме у процесі її реалізації відбувається реальне втілення в життя законів та інших нормативних актів

держави, практичне застосування всіх важелів державного регулювання та управління важливими процесами суспільного розвитку. Причому, вирішальна спрямованість виконавчої влади полягає в утвердженні та забезпеченні прав і свобод людини, яка Конституцією України визнається «найвищою соціальною цінністю» [3, с. 18]. Тому ефективне забезпечення прав і свобод людини міліцією в Україні залежить від рівня дотримання їх особовим складом законності та службової дисципліни, які забезпечують належну організованість і готовність працівників до швидких і рішучих дій щодо охорони правопорядку, громадської безпеки, боротьби зі злочинністю і є запорукою підвищення авторитету і престижу цих органів.

Означене неможливе без розробки науково обґрунтованої концепції відбору, підготовки та перепідготовки персоналу міліції, які б передбачали вимоги до кадрового складу та до особистості працівника міліції.

Підвищенню престижу міліції сприятиме реалізація функцій соціальної допомоги населенню, тобто надання морально-психологічної допомоги жертвам злочинів, сім'ям загиблих внаслідок злочинів; встановлення і підтримка добрих взаємин з громадськими формуваннями; надання консультацій населенню з правових питань та ін. Реформування міліції України має на меті утворення нового органу, основною функцією якого буде «функція підтримки та соціальної допомоги», тобто надання населенню допомоги у розв'язанні складних питань.

Реформування міліції насамперед є складовою удосконалення діяльності всієї системи правоохоронних органів. Розпочатий на конституційних засадах процес державотворення в Україні потребує насамперед чіткого визначення місця правоохоронної діяльності в системі державної влади і, відтак, місця та ролі правоохоронних органів у системі органів державної влади та місцевого самоврядування.

Найбільш важливим напрямком удосконалення діяльності міліції у сучасних умовах є зосередження їх зусиль на безумовному забезпеченні прав і свобод людини в Україні. В цей непростий період переходу самої правоохоронної системи від заборонних методів діяльності до реального гарантування прав кожного члена суспільства вимагає вирішення багатьох складних теоретичних, практичних, організаційних та інших проблем [4, с. 18].

Зазначене свідчить, що існуюча в Україні система правоохоронних органів потребує певної реорганізації. Її слід здійснювати не поспіхом (як це завжди робилося), а на підставі науково обґрунтованої державної концепції або програми судово-правової реформи [5, с. 134].

Актуальність розробки інноваційних наукових концепцій, спрямованих на реформування системи управління Міністерства внутрішніх справ, визначається перш за все станом та динамікою злочинності в країні, низькою ефективністю діяльності структурних елементів такої системи (головних управлінь, департаментів, управлінь, відділів), конкурентним характером структурної взаємодії. При цьому дослідження стану та динаміки злочинності дозволяє визначити певні тенденції щодо збільшення загальної кількості виявлених злочинів, зростання кількості осіб (у тому числі неповнолітніх), взятих на облік у зв'язку зі скоєнням злочину, значної диверсифікації злочинної діяльності.

Слід також враховувати досвід інших країн світу, в яких роль поліції має двовекторний характер: по-перше, це забезпечення законності та профілактика злочинів, громадських заворушень, по-друге, це надання соціальних та гуманітарних послуг у надзвичайних ситуаціях [6, с. 28]. Метою створення міліції (поліції) нового типу повинно стати, по-перше, підвищення ефективності діяльності міліції України у сфері гарантування безпеки людини, суспільства та держави; по-друге, забезпечення відкритості правової інформації, розробка і впровадження технологій гармонізації міжнародних та національних стандартів у сфері правозахисної діяльності; створення умов для демократизації суспільних відносин, формування передумов дотримання конституційних норм у сфері забезпечення прав і свобод людини відповідно до світових стандартів.

Зрозуміло, що без вирішення загальних проблем в економіці, політиці, соціальному забезпеченні, ідеології населення, проведення будь-яких організаційно-правових заходів, спрямованих на покращення та удосконалення умов діяльності вітчизняної міліції щодо захисту прав людини, навіть найрішучих, не буде ефективним. Проте розробка та впровадження

конкретних заходів, спрямованих на покращення організаційно-правового забезпечення міліцейської діяльності та усунення існуючих у ньому недоліків буде як найменше запорукою, гарантією того, що міліція самостійно впорається хоча б з деякими зі згаданих негативних чинників, зменшить прояв кризових, деформаційних явищ у своїй діяльності та зможе ефективніше впливати на стан законності та правопорядку в суспільстві.

Підсумовуючи вище викладене, слід зазначити, що важливим напрямком удосконалення діяльності вітчизняної міліції щодо захисту прав людини в контексті євроінтеграції є використання досвіду правоохоронних органів інших країн щодо використання можливостей засобів масової комунікації. Виступи по радіо та телебаченню, у друкованих засобах масової інформації, використання засобів наочної агітації та можливостей «PR-технологій» сприятимуть реалізації програм діяльності міліції України, що в свою чергу дозволить сформулювати основні теоретичні положення та конкретні практичні рекомендації з удосконалення організації діяльності органів внутрішніх справ України щодо забезпечення прав і свобод людини.

Список використаних джерел

1. Солоненко О. М. Сучасні міжнародні стандарти забезпечення прав і свобод людини в діяльності органів внутрішніх справ / О. М. Солоненко // Науковий вісник НАВС Київ. – № 6(79) – 2011. – С. 95-103.
2. Конституція України // Відомості Верховної Ради України. – 1996. – № 30. – Ст. 141.
3. Виконавча влада і адміністративне право : Навч. посіб. / За заг. ред. В. Б. Авер'янова. – К. : Видавничий Дім «Ін-Юре», 2002. – 668 с.
4. Лукашевич В. Г. Місце і роль правоохоронних органів у системі державної влади та місцевого самоврядування / В. Г. Лукашевич, О. В. Негодченко // Вісн. Одеськ. ін-ту внутр. справ. – 1997. – № 1. – С. 17-22.
5. Заворотченко Т. М. Правоохоронні органи як гарант захисту прав людини / Т. М. Заворотченко // Наук. вісн. Юрид. акад. МВС : Зб. наук. праць. – 2005. – № 1 (7). – С. 132-137.
6. Кадровое обеспечение полиции США : монография / Т. Д. Джурканин, О. В. Негодченко, В. А. Сергевнин. - Х. : Изд-во Нац. ун-та внутр. дел, 2003. - 360 с.

**Садовий Д.М. курсант 1 курсу
ННПФЕКП НАВС;
Науковий керівник - Харченко Н.П. в.о.
ст. викладача кафедри теорії держави та
права НАВС, к.ю.н.**

ІНВЕСТИЦІЙНА ДІЯЛЬНІСТЬ ЄС В УКРАЇНІ

Інвестиційний комплекс Європейського Союзу характеризується наявністю структурованого та добре організованого інституційного забезпечення.

Інвестиційна діяльність Європейського Союзу забезпечена ресурсами спеціальних банківських установ, структурних і спеціальних фондів ЄС, приватних інвестиційних фондів (в т.ч. пенсійних і страхових фондів).

Основним форматом інвестиційного співробітництва між Україною та ЄС є взаємодія нашої держави з Європейським інвестиційним банком (далі – ЄІБ).

Європейський інвестиційний банк (ЄІБ) є міжнародним банком, засновниками якого є 27 держав-членів ЄС. Місією ЄІБ є фінансування довготермінових інвестиційних проектів на території країн Європейського Союзу, спрямованих на модернізацію та розвиток інфраструктури, зміцнення конкурентоздатності окремих галузей економіки, заохочення енергоефективності та енергозбереження [1, с. 58].

З 2004 року мандат операцій ЄІБ було поширено на території за межами Європейського Союзу, зокрема, на країни-учасниці Європейської політики сусідства, а з 2008 року – на країни ініціативи «Східне партнерство».